

Planet Pulp

17. årgang | Nr. 183 | januar '21

(<http://www.planetpulp.dk/>)

Søg...

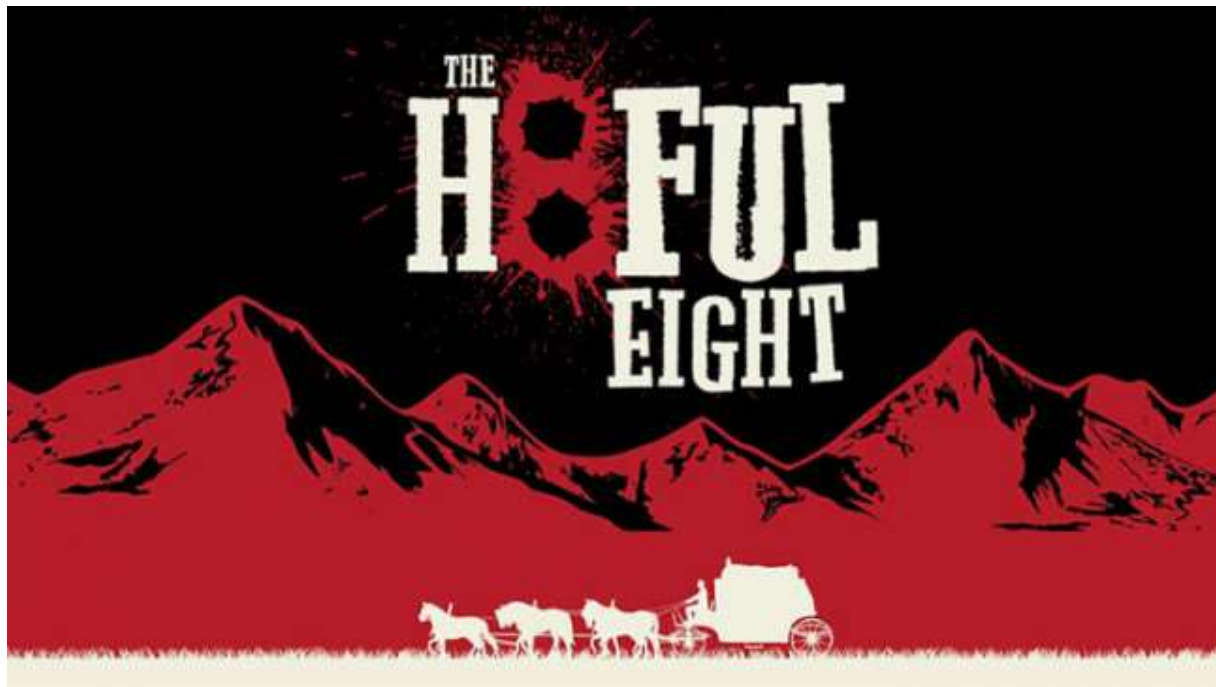
13. januar 2016

Jonas Wilmann (<http://www.planetpulp.dk/author/wilmannpulp/>)

Ingen kommentarer

Synes godt 0

The Hateful Eight

Den dårligste Tarantino film til dato, hvor den fede præmis ikke udnyttes. Og det er faktisk første gang, jeg synes Tarantinos brug af hypervold virker direkte åndssvag.

(http://www.planetpulp.dk/billeder/film/the_hateful_eight/the_hateful_eight_plakat_stor.jpg)Lad mig starte med at sige, at jeg er stor Quentin Tarantino-fan. I 1994 var jeg alene i biografen og se **Pulp Fiction** (jeg var en 14-15 år), og filmen gjorde et uudsletteligt indtryk på mig.

Det var ikke kun de sludrende og morsomme dialoger, der gjorde trivialiteter til filmiske prydstykker, som alle talte om, men også – og *især* – instruktørens mod til at beskrive de værste og mest skamfulde ting her i verden, alt det der foregår i de skjulte kroge (bring out the gimp!), og tilmed servere det sovset ind i tjæresort humor.

Det tætteste vi kommer en dårlig Tarantino-film

Mine Tarantino-favoritter er nok **Pulp Fiction**, **Kill Bill** (1+2, 2003 og 2004) og **Django Unchained** (<http://www.planetpulp.dk/?p=35164>) (2012).

Jeg holder også af de fleste andre, selvom jeg dog fandt **Death Proof** (2007) en anelse for sludrende – den har jeg betragtet som hans svageste film, dog ikke direkte dårlig, for den havde en fremragende første akt. **The Hateful Eight**, som jeg så til premieren i Imperial, i "glorious Panavision 70 mm" (som det i bedste/værste retrostil var slået op), er dog det tætteste Tarantino har været på en egentlig dårlig film.

Handlingen, der udspiller sig nogle år efter den amerikanske borgerkrig, er ganske simpel: Otte faens karle (heriblandt en faens kvinde) samles i dilligencestoppet Minnie's Haberdashery for at søge ly for en rasende snestorm, og stemningen tilspidnes hurtigt. Ikke kun på grund af blandingen af Nord- og Sydstatsstøtter – der leder til politisk diskussion og en enkelt duel – nej, der er noget helt galt.

Nogen i hytten er ikke, hvem de giver sig ud for at være, og alt peger mod det uundgåelige blodbad. Blandt skuespillerne er Kurt Russell, Samuel L. Jackson, Bruce Dern m.fl. (du har nok set de seje plakater, der har været plastret op, så jeg rømser ikke alle op).

Filmen har en meget simpel og ligefrem handling, og det gør faktisk ikke noget; det er slet ikke der, problemet ligger. Tarantino er ofte i topform, når han bare får lov at lege, som i de rasende underholdende **Kill Bill**-film eller den imponerende debut **Reservoir Dogs** (1992).

The Hateful Eight er da også grum, voldelig – eller splattet nærmere – og humoristisk, og på mange måder er det nok den mest Tarantino'esque film fra instruktørens hånd – men det er netop her, at filmen knækker.

Filmens store problem

De snappy replikker virker i denne omgang underligt insisterende og også lidt genbrugsagtige uden at være af fordums kvalitet. Instruktøren prøver virkelig hårdt at få os til at grine, men de fleste jokes falder til jorden med et brag.

Jeg grinte ikke en eneste gang under filmens lange tre timer – og det er altså noget helt nyt for mig under en Tarantino-film; **Django** fik mig nærmest til at rulle ud af biografædet – og det var også meget sparsomt med grinene rundt om i salen. Til tider havde man fornemmelsen af, at de ellers så dygtige skuespillere på lærredet var halvdårlige stand-up-komikere, der stod foran et tavst, skeptisk publikum.

Jokesene faldt ofte tilbage på revypensum, f.eks. med døren til Minnie's Haberdashery, der ikke kan lukke og skal sømmes fast hver gang. Her tærskes der på med gentagelse efter gentagelse og konstante udbrud som *"That door is a whore"* og i den dur. Jeg følte vitterlig tæerne krumme og tiden stå helt, helt stille.

Samuel L. Jackson bliver også kastet ud i en tåkrummende monolog, der sigter efter chokværdi, men skreg til himlen på 'kill your darlings'. Scenen, hvor han beskriver en episode med forceret fellatio, var lige dele fortænkt, plat og ganske enkelt åndssvag, og det er brandærgerligt at få en så genial skuespiller som Jackson til at stå og møge sig sådan for rullende kameraer. Jeg sad og tænkte: Lige det der, det var Samuel L. Jacksons dårligste scene. Nogensinde.

Det er svært at forstå, hvordan Tarantino kan være havnet her, når man tænker på, hvor intelligent humoren i **Django** var. Tænk bare på den pseudo-frankofile Monsieur Candie, man ikke må tale fransk foran, fordi han i virkeligheden ikke mestrer sproget, tyskeren der kæmper slavernes sag, eller Samuel L. Jacksons hysterisk morsomme optræden som Steven, der bare elsker sin onde, onde 'massa'.

Filmen mangler også flow og fremdrift

Og det er ikke kun humoren, den er gal med i **The Hateful Eight** – der mangler generelt flow og fremdrift, både i dialog og handling. Tit virker det, som om skuespillerne står og venter. Nå, hvad skal vi nu finde på at sige?

Som har man samlet en masse geniale skuespillere i en sej western uden helt at vide, hvad pokker man skal bruge dem til. Det bliver sludrende, forceret, staccato og uden en rød tråd, andet at de alle sammen gerne vil nakke hinanden.

Og 'sludrende', det er endda, når det er bedst. Når det er værst, er det rent skoleteater og dilettanteri. Læg mærke til Walton Goggins' fraværende komiske timing i diligence-scenen. Eller måske skal skylden placeres på hans utaknemmelige replikker og beordrede overspil som typecastet hillbilly ("*Well ain't love grand. Y'all wanna lie on the ground and make snow angels together?*").

En birolle fra Zoe Bell kandiderer også til noget af det værste skuespil i en A-film længe. Hvordan i alverden er den slags sluppet igennem kontrollen, Tarantino? Tim Roth gør sit bedste for at være irriterende brite, men han og Michael Madsens karakterer er så ubeskrevne, at man lige så vel kunne have sparet pengene på deres salærer.

Splat fungerer ikke i denne kontekst

Men tilbage til det uundgåelige spaghetti-blodbad. Er det så værd at vente på? Desværre ikke, for her tager filmen et uelegant skift og bliver til en splatterkomedie. Blodposerne i størrelse XXL var da også fundet frem i **Django**, men denne gang har vi hele hoveder der forstøver, når de bliver ramt, blod der sprøjter ud i litervis, hjerne overalt, folk der brækker blod i hovedet på hinanden, hjerner der sprøjter ud i hovedet på folk.

Nu er det ikke, fordi jeg er sart – jeg er hardcore splatterfanatiker – men tegneserievolden var lidet effektivt til den tone, filmen havde slået an. Og det er faktisk første gang, jeg synes Tarantinos brug af hypervold virker direkte åndssvag.

Det virker samtidig lidt som et snydetrick, et billigt kneb, for at få en eller anden reaktion ud af et publikum, der var ved at falde i søvn – en fysisk reaktion som ”ad!” Og der lød endelig nogle forkølede grin rundt om i salen, da blodet flød tykt.

Angående de ”dybere” lag i filmen, som jeg har set visse anmeldere fremhæve, pointeres det helt korrekt, at Minnie’s Haberdashery kan ses som en miniudgave af USA, hvor et slag udkæmpes (det pointeres også meget direkte i en linje leveret af Tim Roth).

Den noget polariserede gruppe – nord, syd, sort og hvid – kan også ses som en spejling af racespændingerne i dagens USA, men at filmen kan ses som analogi, gør den imidlertid ikke bedre. At man kan ræsonnere sig frem til, at en film er god, fordi den er åben for rig analyse, køber jeg ikke. Hvis **The Hateful Eight** havde noget seriøst på sinde, forsvinder det et sted i hjernemasse, dårlige jokes og den ene upointerede begivenhed efter den anden.

Men hvorfor så tre stjerner?

Men med al den sønderlemmende kritik, hvorfor så hele 3 stjerner? Hvorfor ikke 2 eller 1. Jeg må indrømme, at jeg svajede meget mellem 2 eller 3 stjerner, og det er tre stjerner, der skal læses som små 3 eller måske nærmere 2,5.

Men Tarantino kan jo stadig noget med at vælge nogle seje skuespillere, og man må sige, at Kurt Russell i hvert fald leverer varen her. Musikken af Ennio Morricone er også fremragende, og der er en lang række filmtekniske finesser, man kunne fremhæve (at skyde en film der fortrinsvist foregår i en hytte i 70 mm er så ikke en af dem!), så det er svært at give filmen bundkarakter.

Oplægget og idéen fejler sådan set heller ikke noget, og det går også udmærket et stykke hen ad vejen. Men knebne tre stjerner er, hvad det bliver til. Og i lyset af, at dette er Tarantinos klart dårligste film, er det vel egentlig ikke så ringe.

Titel: The Hateful Eight

Instruktør: Quentin Tarantino

Manuskript: Quentin Tarantino

Cast: Samuel L. Jackson (Major Marquis Warren), Kurt Russell (John Ruth), Channing Tatum (Jody Domergue), Jennifer Jason Leigh (Daisy Domergue)

Producere: Richard N. Gladstein (producer), Shannon McIntosh (producer), Stacey Sher (producer), Georgia Kacandes (executive producer), Bob Weinstein (executive producer), Harvey Weinstein (executive producer)

Foto: Robert Richardson

Klip: Fred Raskin

Musik: Ennio Morricone

Spilletid: 187 minutter (i den anmeldte Roadshow-version)

Aspect ratio: 2.76 : 1

Sprog: Engelsk

Produktionsland, år: USA, 2015

Produktionselskaber: FilmColony, The Weinstein Company

Anmeldt i nr. 123 | 13/01/2016 (http://www.planetpulp.dk/?page_id=41718)

Stikord: Western (<http://www.planetpulp.dk/?p=3043>)

Jonas Wilmann (http://www.planetpulp.dk/?page_id=40087) (f. 1979) forfatter, primært indenfor genrerne horror og fantasy. Står bl.a. bag bøgerne Frygt-filerne, Udkantshistorier og By: Et levende mareridt. Tidligere skribent på Horrorsiden. Blogger af og til om bogbranchen på Litteratursiden

Skriv et svar

Din e-mailadresse vil ikke blive publiceret. Krævede felter er markeret med

Kommentar

Navn

E-mail

Websted